

Tigrisugrás a "tojás"-ért

Moszkva, a VIT és a Játékok ezernyi szívérványos emlékének kívül, meglepett egy szegletes, kemény csomagolópapírba burkolt ajándékkal is.

Ez volt az egyetlen ajándéka, amelyben csalódtam.

Azt hittem, izgalmas játékokat, tarka üveggolyókat kapok, vagy valami olyan ravasz elektromos dolgot, amely megfelelő működetésnél zöld, piros és kék lámpácskákat villant, sőt olykor csiklandósan meg is rázza az embert és ehelyett — **egy nagy darab szürke massa volt a dobozban.**

Szinte hihetetlen, hogy egy játék, amelynél harminc jól-megtermett, izmos fiú győtri, tépi, markolássza egymást és amelyben egy tojásalakú labda is tevékeny szerepet játszik... szinte hihetetlen, hogy egy ilyen játék unalmas legyen — gondoltam én és gondolhatja mindenki, aki még nem látta.

És ez a játék — a rögbi — mégis halálosan, ásitásra ingerlően unalmas volt.

Így festett: a két csapat vállal egymásnak feszül, szembe-szegülnek egymással és mint-hogy súlyuk, meg izomerejük nagyjából egyforma, görcsbemerediten, eltorzult arccal kapálják a gyepet, de **egyetlen lépést sem tehetnek sem előre, sem hátra.** A labda nyugodtan fekszik a emberkaszal alján és csodálkozó képet vág. Aztán valamelyikük mégis kikotorja és partra rúgja, mert **ez az egyetlen módja annak, hogy csapata tért nyerjen,** közelebb jusson a ponttal kecsegtető alaponallhoz, vagy a nagy H alakú kapuhoz. Húsz méterrel arrébb aztán folytatódik a kakasviadal, ez a hörgő, hunyorgó „adj király katonát”.

Az még aránylag jóízű dolog, amikor valamelyik legény végre hóna alá kaphatja a bőrtójást, megiramodik vele és akkor az **ellenfél tigrisugrással vetődik a lábára,** mindketten repülnek néhány métert, egy-két kezdetleges műugrómozdulatot is tesznek a levegőben, majd gusztusosan meghemperegnek a fűben.

De ilyen az egész mérkőzésen **talán háromszor ha előfordult.** Szóval: felcsigázva, izgatottan mentem ki, mint a kisdíák az első randevúra. És csalódotan tértem vissza.

Ennek három oka lehet:

1. Nem értek a rögbihez.
2. A Románia—Wales-mérkőzés résztvevői nem értenek a rögbihez.
3. **Tényleg unalmas.**

Az ok talán mellékes is. Csak egy bizonyos: rögbit ezután csak a mozi vásznán nézek végig. Ott a rendező talán mégis izgalmassá teheti.

Vagy pedig: megmaradok a focinál.

Ez lesz a legjobb.

(p. p.)

Repül a bőrtójás. A fekete-hajú walesi legény kezéből „körömpassz” száll a vékonylábú szökeség felé. Tessék megfigyelni ennek a játékosnak az arcát. A világ minden keserve kiült rá. Te jó ég — mondja ez az arckifejezés — itt a labda, most meg kell fognom és akkor ez az izmos fickó itt a hátam mögött mindjárt a nyakamba ugrik és egyenlővé tesz a föld színével.

Szabadrúgás. A román csatár előrehajolva, gyanakvó arckifejezéssel figyeli, vajon a szemben sorakozó ír falanksz nem tervez-e valami galádságot. Mert akkor jaj az életüknek.

Oszladozik a „kicsi a rakás”. A walesiek szemrehányó tekintettel figyelik, mint térdeli ki a román csatár az utolsó szuszot is társuk bordái között, a románok pedig boldogan ünneplik, hogy egyiküknek az emberkaszal mélyén mégis sikerült megtalálnia a labdát. Talán ez a legnehezebb feladat az egész sportágban. A szélső most már valahol elől rohan és ha az ellenfél nem köti csokorra a gerincét, talán pontot is szerez. De egy taccsra egészen biztosan futja.

(Kömlyös Tibor felvételei)

